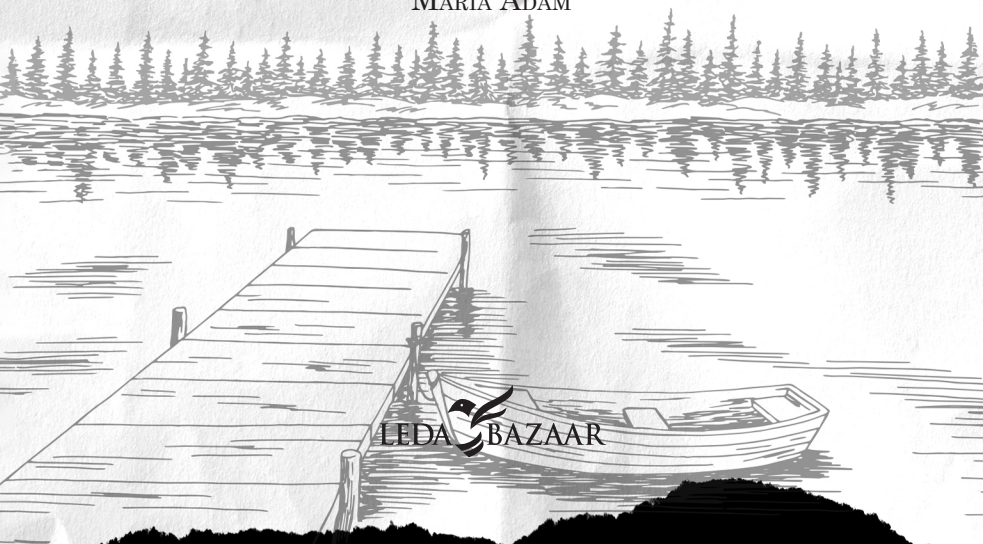

LAUREN ASHER

Oferta FINALĂ

Al treilea volum al seriei
MILIARDARII DE LA DREAMLAND

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

CAPITOLUL UNU

Alana

DACĂ AȘ FI ȘTIUT CĂ AM SĂ MOR ÎN SEARA ASTA, AȘ FI purtat lenjerie intimă mai sexy. Sau, cel puțin, aș fi purtat ceva mult mai drăguț decât pijamalele neasortate, pline de găuri și pete de clor.

Probabil mama îmi ține morală de undeva, din cer, întrebându-se cu ce o fi greșit când m-a crescut.

*Perdona me, Mami! Debería haberle escuchado.*¹

Îmi fac repede semnul crucii în timp ce îndrept pistolul spre umbra din dreptul ușii deschise. Inima îmi bate cu furie în piept, iar durata dintre bătăi se scurtează cu fiecare secundă.

— Până număr la cinci, ai timp să ieși afară din casa mea, altfel trag! Unu, doi...

— Futu-i!

Ceva greoi se lovește de perete înainte să apese cineva pe întrerupător, iar intrarea în casă să fie scaldată în lumină.

¹ „Iartă-mă, mami! Ar fi trebuit să te ascult.” (în lb. sp. în original) (n. tr.).

Strâng arma mai tare în timp ce dau nas în nas cu cel pe care n-am crezut că-l voi mai vedea vreodată. Privirile ni se întâlnesc. Ochii lui albaștri îmi urmăresc conturul feței ca o mângâiere nevăzută, stârnindu-mi un val de căldură în tot corpul.

În ciuda alarmei asurzitoare care s-a declanșat în capul meu, avertizându-mă să stau departe de el, nu mă pot abține să nu-l admir pe Callahan Kane, cu toți cei 1,93 metri înălțime ai săi. Totul la el mi se pare familiar, până și durerea din piept care nu m-a părăsit niciodată, chiar dacă el e responsabil pentru ea.

Zâmbetul lui nonșalant.

Părul blond-murdar ciufulit, mereu nearanjat și implorând să fie supus.

Ochii albaștri în nuanța celui mai senin cer, strălucind precum undele lacului sub soarele amiezii.

Au trecut mai bine de șase ani de când l-am văzut ultima oară. Șase ani lungi, care m-au înăsprit destul, încât să îmi pot da seama ce este cu adevărat farmecul lui.

O capcană.

Dacă mă uit cu atenție, disting fisurile pe care încercă să le ascundă în spatele frumuseții și al șarmului cu care a fost înzestrat. A avut mereu grijă să nu lase oamenii să-i vadă sufletul frânt de sub mască. Asta mi-a atras prima dată atenția și tot asta m-a distrus.

Aveam 23 de ani când mi-a frânt inima, însă mă doare de parcă s-a întâmplat chiar ieri. În loc să ignor durerea, mă las în voia ei și-i îngădui să-mi alimenteze mânia.

— Ca naiba cauți aici? mă stropșesc la el.

Șovăie puțin înainte ca zâmbetul să îi reapară pe chip.

— Nu te bucuri să mă vezi?

Îi fac semn cu mâna liberă să se apropie.

— Sunt încântată! Ce-ar fi să vii mai aproape ca să am o țintă mai bună? N-aș vrea să ratez vreun organ vital.

Se uită de la mine la arma pe care o țin în mână.

— Știi să tragi cu chestia aia?

Mijesc ochii.

— Ai chef să afli?

— De unde o ai?

— Cadou de la mama.

Îmi umflu pieptul, în timp ce el ridică din sprâncene.

— Señora Castillo ți-a cumpărat un pistol? De ce?

Las pistolul în jos și pun siguranța.

— Mi-a zis mereu că o femeie trebuie să fie două lucruri – înarmată și periculoasă.

Rămâne cu gura căscată.

— Credeam că glumește când spunea că e nevoie de o armă să ne țină în frâu.

— N-am crescut toți într-o suburbie mică și sigură din Chicago, cu personal de serviciu și bone prin rotație.

— Același lucru s-ar putea spune despre cei care au crescut într-un orașel fericit în care oamenii merg în vacanța de vară și unde polițistul local poate fi cumpărat cu băutura și o bancnotă nouă.

Mă încrunt.

— În caz că nu știai, șeriful Hank s-a pensionat oficial anul trecut.

— Ce păcat pentru adolescenții delincvenți de pretutindeni!

Zâmbetul lui luminos devine tot mai larg.

Simt fluturi în stomac. După felul în care acesta urcă și coboară, mi se pare că o mie de fluturi s-au trezit după ce și-au petrecut ultimii șase ani captivi în coconii lor.

Ți-a frânt inima. Începe să te porți ca atare!

Îmi încordez umerii.

— Ai de gând să-mi explici de ce ai pătruns prin efracție la mine în casă sau o să stăm așa toată noaptea?

— Casa ta? mă întreabă, încruntându-se. Cred că te înșeli. Poate că bunicul a permis familiei tale să locuiască aici pentru că mama ta se îngrijește de proprietate, dar nu este a ta.

Mama nu *doar* s-a îngrijit de casa Kane, ci a iubit-o de parcă era a ei încă de pe vremea când Brady Kane a angajat-o să se ocupe de casă și să aibă grijă de nepoții lui.

Însă el ți-a lăsat ție proprietatea drept moștenire, nu ei.

Simt că-mi zvâcnește pieptul.

— Ba este, conform titlului de proprietate lăsat de bunicul tău.

Cal se încordează.

— Ce tot spui?

— Treaba asta e între mine și el.

— Dat fiind că nu-l pot ruga să mă lămurească, fiindcă e la doi metri sub pământ, trebuie să fii ceva mai explicită.

Durerea de deasupra inimii se intensifică.

— Bunicul tău a spus că e proprietatea mea și am dreptul să împușc pe oricine pune treaba asta la îndoială.

Vizitatorul meu își încrucișează brațele pe piept, atrăgându-mi astfel privirea spre mușchii ce i se contractă sub cămașă.

— Acum știi sigur că minți. Bunicul a detestat dintotdeauna armele.

— Atunci cum îți explici mica lui colecție din pod?

Își freacă bărbia.

— Ce colecție?

Înclin capul.

— Poate nu l-ai cunoscut atât de bine pe cât credeai pe bunicul tău.

— O, iar tu l-ai cunoscut?

Chicotitul lui pare disprețuitor. Ridic bărbia spre el.

— Și-a petrecut fiecare vară aici, până la accident, așa că da, cred că s-ar putea să-l cunosc mai bine decât omul care nu se deranja nici să-l sune de ziua lui.

Își întoarce privirea.

— Noi doi nu prea ne vorbeam înainte să intre în comă.

— Mă întreb de ce, zic, iar sarcasmul mi se strecoară în voce.

Își masează ceafa.

— Am făcut multe greșeli când am fost aici ultima oară.

— Cum ar fi relația cu mine?

Mușchii de pe față i se contractă.

— N-ar fi trebuit să te curtez în felul acela.

Am senzația că mi-a înfipt în piept un cuțit cu zimți, dar îmi păstrez figura inexpresivă – o abilitate pe care am perfecționat-o de-a lungul anilor.

— Nu, chiar n-ar fi trebuit.

Strâng degetele pe mânerul pistolului.

— Îmi pare rău că am stricat prietenia dintre noi!

Cuțitul invizibil se răsuțește, înfigându-se și mai adânc în carne.

— Nu asta ne-a stricat prietenia. Ci dependențele tale. Analgezicele. Alcoolul. *Sexul*. Cal le-a folosit pe toate ca scape de demonii din mintea lui, iar eu eram prea îndrăgostită ca să-mi dau seama ce se întâmplă.

Nu trebuie să te învinovățești, pentru că se pricepea de minune să se ascundă.

Totuși, mi-e greu să cred ceea ce-mi spun. Gâtul mi se contractă din pricina emoțiilor reprimite ani la rând, împiedicându-mă să înghit.

Cal își încleștează fălcile, iar osatura ascuțită îi iese și mai mult în evidență.

— Mă crezi sau nu, n-am condus până aici ca să mă cert cu tine din cauza trecutului.

— Atunci, de ce ai venit?

Dintre sutele de întrebări pe care vreau să i le pun, asta mi se pare cea mai sigură.

— Am venit să verific casa.

— După șase ani? De ce?

— Pentru că vreau s-o vând.

Clipesc de două ori.

— Nu! Nici în ruptul capului!

— Lana...

Scânteii de recunoaștere se aprind în clipa în care folosește vechea mea poreclă.

Nici nu e de mirare că te-a considerat pradă ușoară ultima dată. E de ajuns o poreclă caraghioasă, și ai și lăsat garda jos.

— Nu-mi spune așa! mârâi printre dinți.

— *Alana*, se corectează el, încruntându-se ușor. Nu știu ce ți-a spus bunicul, dar probabil l-ai înțeles greșit.

— Exact! Normal că presupui că *eu* sunt cea care l-a înțeles greșit.

Mijește ochii.

— Acum nu faci decât să fii dificilă.

— Spre deosebire de ce? Naivă și proastă ca data trecută?

Îmi ignoră ieșirea și vorbește mai departe.

— Putem lămuri lucrurile cu ușurință. Unde e titlul de proprietate?

Mă opresc și iau în calcul argumentele contra unui răspuns afirmativ.

Cu cât îi arăți documentul mai repede, cu atât mai devreme va pleca.

— Mă duc să-l iau.

Pornesc spre scări, după care îi arunc o privire peste umăr.

— Să nu te miști de acolo!

— Și să-ți dau un motiv să mă împuști? Nu, mersi!

Replica îmi stă pe vârful limbii, dar mi-o înăbuș. Asta e chestia cu Cal. Poate să facă pe oricine să uite că e supărat pe el doar cu o glumă sau un zâmbet. E cea mai mare superputere a lui și kriptonita mea personală.

Acum ești mai bine pregătită.

Sau, cel puțin, așa *sper*.

Alerg la etaj și pun pistolul în seif, după care caut titlul de proprietate printre documente. Îmi ia doar un minut să-l găsesc printre alte acte importante.

Cal se uită la mâinile mele când cobor scările.

— De data asta ai venit fără armă?

Ridic din umeri.

— Cunosc cinci moduri de a ucide un om cu mâinile goale, așa că n-am nevoie de ea.

Tenul lui auriu pălește.

— Te rog, spune-mi că glumești!

Aș vrea eu! Mama m-a trimis în Columbia într-o vară, în vizită la unchiul meu, iar el nu știa cum să mă distreze. Așa că m-a pus să muncesc la ferma lui și m-a învățat arte marțiale mixte. M-am întors după o lună cu centură neagră la tăbăcit fundurile oamenilor și suficiente abilități de supraviețuire, încât să concurez la un reality show în mijlocul naturii.

Pun actul pe masa de la intrare și-i arăt semnătura lui Brady.

— Acolo! Exact cum ți-am spus!

Cal stă lângă mine cât verifică documentul. Are grijă să păstreze distanța în timp ce citește, dar când se mișcă de pe un picior pe altul, brațele noastre se ating accidental. Un soi de curent electric îmi străbate corpul. Își duce repede mâinile la spate, deși efectul atingerii lui încă se simte. Au trecut șase ani, dar corpul meu reacționează de parcă l-a părăsit abia ieri.

Mă încrunt mai tare.

Cal clatină din cap după ce citește întreaga pagină.

— Îmi pare rău, dar actul pe care ți l-a dat e depășit!

Îmi arată data scrisă lângă semnătura lui Brady.

— A fost semnat înaintea testamentului actualizat.

— Ce testament?

— Cel pe care l-a rescris înainte de accident.

Am senzația că m-a prins cu mâinile de gât și mă sugrumă.

Nu! E imposibil!

— Îl sun chiar acum pe avocatul lui ca să clarificăm situația.

Mă îndrept spre scări, disperată să urc la etaj și să-mi iau telefonul.

Cal se uită la elegantul său ceas de mână.

— E aproape miezul nopții. Mă îndoiesc că Leo răspunde la telefon la ora asta.

Înjur în barbă.

Cal își bagă mâinile în buzunare.

— Iau legătura cu el dimineață ca să putem rezolva înainte să vină agentul imobiliar.

— Ce agent?

— Cel pe care l-am angajat să mă ajute să vând casa.

— Care parte din „Nu-mi vând casa” nu o înțelegeți?

— În primul rând, faptul că o numești casa ta.

Degetele mi se mișcă automat, încleștându-se, gata să îl apuce de gâtul acela gros.

Privirea îi coboară spre mâinile mele, apoi se ridică înapoi spre față.

— Cred că ar trebui să o lăsăm baltă deocamdată, până primim o explicație valabilă de la avocat. E târziu și nu ajungem nicăieri.

Ușa de la intrare scârțâie când o deschide.

— Stai!

Întind mâna spre el.

— Dă-mi cheia!

Mă ignoră și își aduce bagajul înăuntru.

— Nu plec nicăieri.

— Păi, în mod sigur nu stai aici! bolborosesc.

— Și unde ai vrea să mă duc?

— Probabil că la motelul de pe Main Street găsești o cameră liberă, iar acum există Wi-Fi și televizor color.

Cal rămâne cu buzele întredeschise.

— Doar nu vorbești serios! Acolo au prins o dată un criminal în serie.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu a comis nicio crimă pe proprietatea lor.

— O, atunci e mult mai bine!

— Mami, cine e? strigă Camila din capul scărilor.

Ochii ei mari și albaștri îl fixează pe Cal, apoi se întorc spre mine.

Îi fac semn cu mâna fără să mă gândesc prea mult.

— Nu e nimeni important. Du-te la culcare, te rog!

Cal cascadează ochii la Cami, apoi la mine.

— Cine dracu' e ea și de ce îți spune *mami*?

— Nu înjura în fața copilului!

Șoapta mea seamănă mai mult cu un șuierat.

— Copil? Câți ani are?

Cal se împiedică, încercând să scape de mine, deși își recapătă repede echilibrul.

— Cinci!

Cami ridică mâna de parcă așteaptă să bată cineva palma cu ea.

Cal pălește și se sprijină de perete.

— Cinci. Asta e... Ea e... Noi...

— Nu e! îi răspund tăios în timp ce se duc ochii în fundul capului.

I se înmoaie genunchii și cade în față.

— Rahat!

Mă întind spre el.

Ne încurcăm în mâini și picioare și cădem amândoi. Rămân fără aer când mă izbesc de podeaua de lemn. Cal se lovește cu capul de burta mea, ceea ce doare mai rău decât mă așteptam, dar măcar atenuează impactul. Nu reușesc să-i prind capul la timp și se rostogolește din poala mea, prăbușindu-se pe podea. Cal nu tresare, doar rămâne întins pe jos, leșinat.

— Futu-i! Asta o să doară!

Îi rostogolesc trupul fără vlagă spre mine, apoi îi așez capul în poală.

— Uuu! Mami trebuie să pună bani în borcan pentru că a înjurat!

Am senzația că borcanul pentru înjurături e ultima mea grijă acum, când Callahan Kane a dat buzna înapoi în viața mea cu un zâmbet mortal și o mare problemă.